

A movie poster for the film 'The Boy Who Swam with Piranhas'. The central image shows a young boy with a determined, slightly angry expression, holding a grey rabbit close to his face. He is wearing a textured, olive-green sweater. The background is a dark, atmospheric scene of a building with a bell tower, possibly a school or a town hall, under a cloudy, dimly lit sky. In the top right corner, there is a red, brush-stroke-like graphic containing the director's name. At the bottom, the title is written in large, white, cracked letters.

**CHRISTOFFER
CARLSSON**

**JEDNOOKÝ
KRÁLÍK**

A black, textured brushstroke graphic that tapers to the right, containing the author's name in white text.

CHRISTOFFER
CARLSSON

JEDNOOKÝ KRÁLÍK

**CHRISTOFFER
CARLSSON**

JEDNOOKÝ KRÁLÍK

panteon

Ze švédského originálu
Den enögdä kaninen
Piratförlaget, Stockholm 2011

Copyright © Christoffer Carlsson 2011
Published by arrangement with Pontas Agency, Spain
Copyright © 2014 by Panteon
Cover © 2014 by Emil Křížka
Translation © Hana Švolbová & Linda Kaprová 2014

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav
www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložily: Hana Švolbová a Linda Kaprová

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba: DTP Panteon

Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-87697-22-1

*Pro Melu,
která dokáže z obtížného udělat tak jednoduché a zároveň je
příkladem toho, jak zdánlivě jednoduché mnohdy ve skutečnosti
bývá nesmírně složité.*

*„The greatest danger, that of losing oneself,
can pass off in the world as quietly as nothing.“*

Søren Kierkegaard, *The Sickness Unto Death* (1849)

MLUVILO SE o tom jako o vyřizování účtů, a nejspíš to tak i doopravdy bylo.

Sedmnáctého července, uprostřed dlouhého léta, které jako by nemělo nikdy skončit, zaplnil titulní stránky novin podexponovaný letecký snímek zachycující scénu kolem domu z ptačí perspektivy. Mrtvá těla, z výšky tak maličká a ve tmě skoro zářící, evokovala představu amerických gangsterských filmů z padesátých let. Tak brutálních, a přesto tak klidných, téměř nevinných. A u fotografie popisek. VYŘIZOVÁNÍ ÚČTŮ V DALENU.

Mezi reportéry bulvárního tisku zjevně vládla určitá nejistota ohledně toho, co se vlastně stalo. Někteří tvrdili, že se původně jednalo o „čtyři muže a dvě ženy ve věku kolem dvaceti let“, kteří spolu s „vysoce postavenými členy skupin organizovaného zločinu“ (deník *Aftonbladet*) nějakým způsobem zapříčinili smrt sedmi lidí. Problém byl ten, že se jim podařilo rozpoznat pouze čtyři těla – kde jsou ta zbylá tři? V domě? Nemají zatím dostatek informací.

Jiní reportéři to zase nazývali „vyřizováním účtů v podsvětí, při němž byli zabiti nevinní“ (deník *Kvällsposten*). Tentokrát nás mělo být pět chlapců a jedna dívka v pubescentním věku

(sedmá osoba chyběla). Další pak spekulovali, jestli se nemohlo jednat o nesnášenlivostí motivovaný zločin s vazbami na pravicový extremismus, protože vyplynulo, „že nejméně jedna z obětí byla homosexuální“ (deník *Expressen*).

Televizní vstupy zabíraly divokou přírodou, mohutné jehličnaté stromy, jejichž větve se měkce pohupovaly v teplém letním větru. Mezi nimi prosvítal kdysi bílý dům, vozidla zásahové jednotky a jejich posádky a modrobílé policejní pásky. Policie se k věci vyjádřila a popsala ji poněkud rozporuplně, avšak mediálně působivě jako „krvavou idylu“ (Švédská televize v hlavní večerní zpravodajské relaci).

Regionální tisk označil Dalen za „místo zármutku“ (*Hallandsposten*) a nás nazýval oběťmi (*Hallands Nyheter*). Přední novináři a experti se navzájem vyzývali k tomu, aby „vyvrhům byla poskytnuta pomoc“ (citát pochází z *Dagens Nyheter*, ale slyšel a četl jsem asi desítku variací na tentýž výrok).

Po prvním šoku, noci strávené v nemocnici a poté, co mě odvezli do domu mého dětství, kde jsem se pokusil kartáčkem vymýt zaschlou krev, která uvízla za nehty, se naproti mně u našeho kuchyňského stolu posadil policista jménem Dante Thomsen.

Pochází prý ze Stockholmu. Přestěhoval se po nezdařeném vyšetřování, které skončilo tím, že čtyři lidé přišli o život a vlník uprchl za hranice.

Zasmál se sám sobě a prohlásil, že by se to dalo chápat jako únik. Ale takhle si město nepředstavoval. Bylo příliš tiché a příliš malé. Každá fáma i událost se tu šíří až moc rychle. Tak rychle, že se to vymyká kontrole. Odpověděl jsem, že to byl jeden z důvodů, proč jsem se odtud odstěhoval.

„A kdy to bylo?“ zeptal se a mně došlo, že jeho vyprávění zatím bylo jen trikem, jak mě přimět, abych promluvil.

Řekl jsem, že nechci odpovídat na žádné otázky. Viník z jeho případu, ten, co uprchl za hranice, se tou dobou právě nacházel v jistém autě, pravděpodobně na cestě do Stockholmu. Dokonce jsem znal i registrační značku, protože to bylo Lukasovo auto.

Vzpomínám si na naše mlčení a na ten pocit, že se všechno hroutí. Vzpomínám si na tu prázdnotu a jak v kuchyni hrálo rádio, ve kterém kdosi zpíval *we feel nothing, so we search for nothing, so we achieve nothing, love.*

Sedmnáctého července, kdy uprostřed ospalého prázdninového Švédska na dovolené všechno skončilo, jsem byl zpátky v rodném městě něco přes měsíc a půl.

ČÍM DÁL VÍC se podobám otci. To mi řekla máma, když mě na konci května vyzvedla na letišti.

„Čím dál víc se podobáš Peterovi,“ povídá a vyjede autem z parkoviště.

Nechal jsem si narůst vlasy. Tak možná proto. Z reproduktorů se ozývá Frankie Lymon and the Teenagers, *lovers awake at the break of day, why do they fall in love?* A já cítím silnou vůni matčina parfému, vedro v autě a jak se mi lepí tričko na záda, když se o ně opřu a zavřu oči.

„Čím dál víc se podobáš babičce,“ opáčím já.

„Touché.“

Když jsem babičku viděl naposledy, někdy před dvěma lety, byla už tak stará zestárlá, že mě nepoznávala. Něco mě na tom děsí.

Propletu prsty a dívám se z okna. Máma hovoří o počasí, o nadcházejícím létě, o dovolené a cestě do Paříže, kterou s mým otcem v červenci podniknou, jaké květiny si pořídila a o našich sousedech, kteří odmítají přestat sekat trávu, přestože je po desáté večer, a o práci na správě sociálního zabezpečení, o turistech, kteří brzy začnou přijíždět, a o studentském průvodu, který asi za týden bude procházet městem. Chvilí mlčí a pak začne zase o počasí.

Zaobírám se elementárními myšlenkami. Je pondělí. Mám kocovinu. Tři hodiny spánku po noci strávené u jisté Isabelle nebo Isabelly. Vracím se do rodného města. Cestu letadlem jsem strávil pitím kávy s nasazenými slunečními brýlemi. A teď tohle. Že se čím dál víc podobám otci.

„Jak se mu vede?“

„Ale jo.“ Projíždíme městem a mně připadá, že vypadá přesně tak, jak jsem ho opustil. A přesto ne. „Je samozřejmě trochu unavený. Myslím, že toho má v práci hodně. Ale jinak to jde.“

Nejsem si jistý, jak bych to měl vykládat, a tak na to neřeknu nic. Za chvíli projíždíme kolem bazénu, kam jsme na gymnáziu chodili na plavání. Zavřu oči, protože budova je na slunci tak bílá, že mě oči pálí i navzdory slunečním brýlím.

„Davide, já chápu, že jsi unavený, ale snad si můžeš alespoň sundat ty sluneční brýle.“

Nevyslovila to jako otázku. Svět se vmžiku rozhoupá a já najednou nevím, jestli jsem vzhůru. Sundám si sluneční brýle a matka se zeptá, jak dopadla zkouška.

„Dobře.“

„Z čeho to bylo?“

„Z morálky,“ odpovím, a jak teď píšu, skoro se při pohledu na to slovo musím smát.

To Lukas chtěl, abych přijel co nejdřív. Zavolal mi jednou večer v dubnu a oznámil mi, že má kocovinu a že se spálil na sluníčku.

„Jak se můžeš spálit na sluníčku v dubnu? Ty jsi někde byl?“

„Ne. Něco ti chceme ukázat.“

„My?“

„Co?“

„Říkal jsi ‚chceme‘.“

„Aha. Já, Martin, Rickard a sourozenci.“

Martina s Rickardem jsem znal. Taky pocházejí z Dalenu a chodili jsme spolu do školy. Tušil jsem, kdo mají být ti sourozenci. Julian a Justine. Když jsme byli malí, kolovaly o nich různé řeči.

Dalen je jedno z míst, kde můžete stát zády k nějakému muži, co tvrdí „Dovolte, abych vám představil svou ženu a sestřenicí“, a když se otočíte, zjistíte, že mluví o jedné a téže osobě. Bratřanci a sestřenice se berou. Stane se, že sourozenci mají děti a reprodukují své genetické mutace. Kdysi dávno se něco nepovedlo. V některých částech města žijou lidi s výrazným spodním předkusem, malýma šilhavýma očkama, s příliš krátkýma nohama a rukama, příliš kulatým obličejem. Když mluví, zní to, jako by se jim slova nevešla do pusy.

„Přijed' co nejdřív,“ vyzval mě Lukas.

„Co ten spěch?“

„Jen taková věc. Nic zvláštního.“

Vzdálenost mezi námi mi teď připadá nepřírozeně veliká. Vyrůstali jsme s Lukášem společně, ale na Dalen jsme měli odlišný pohled. Pro něj byly vesnice a nedaleké městečko velké dost. Na mě to vše působilo klaustrofobně, sociální bubliny, ve kterých se obtížně dýchalo. Tak jsem si podal přihlášku a dostal se na základní kurz filozofie na Stockholmské univerzitě. A i když tohle vzdělání nemá vlastně žádnou budoucnost, nelituju toho.

Ve sluchátku praskalo a chrastilo. Znělo to, jako by Lukas stál uprostřed vichřice.

„Uvidíš, až přijedeš,“ řekl nakonec. „Ale je to hustě cool.“

„Hustě cool?“ opáčil jsem.

„Tak se to tam v metropoli říká, ne?“

Pokrčil jsem rameny, i když mě nemohl vidět.

„Asi jo.“

„Tak přijedeš?“

Někdy člověk dělá rozhodnutí, která nedokáže vysvětlit. Jsem člověk, který dokáže své plány měnit, chce zjistit, jaké důsledky věci přinesou. Můj bratr se o tom jednou vyjádří, že všechno musím hnát do krajností. Zrovna tohle léto jsem do svého rodného města vůbec jezdit nechtěl. Měl jsem v plánu pracovat u pokladny v jedné samoobsluze v Solně.

A tak předpokládám, že právě proto jsem slíbil, že přijedu.

Nikdo nejspíš neví, odkud Dalen své jméno získal. I když slovo samotné znamená „údolí“, žádné údolí to není.

Je to nevelká vesnice s nějakými šesti sty obyvateli, natěsnaná deset kilometrů od pobřeží u hlavního tahu, který vjíždí do Smålandu rovně jako most. Když sem přijedete z města po hlavní silnici moc rychle, projedete ji za pár sekund a minete ji. To potká většinu těch, co sem jedou poprvé.

V červenci, když dorazí letní hosté a turisté, se počet obyvatel zdvojnásobí. Najdete tu koloniál, kde si můžete objednat i léky z lékárny a při kterém funguje i maličká kavárna a rychlé občerstvení, pizzerii, pár místních živnostníků v podobě autolakovny a malého truhlářství a několik zrezivělých továrních a průmyslových hal. Obrovská slupka staveb, to jediné, co zbylo po staré rafinérii rodiny Valldemanových. Stojí tu prázdné a opuštěné, co já si pamatuju. Občas se tu v létě organizuje autobingo. Na okrajích Dalenu, kde pozemky stojí až čtyřikrát víc než v centru, stojí letní sídla a chaty, stánky a půjčovny kánoí.

Pro člověka, který není odsud, jsou místní nevypočitatelní. Když zazvoníte u dveří a zeptáte se na cestu k někomu nebo někam, může vás stejně tak dobře přivítat brokovnice s dvojitou hlavní jako talíř s čerstvě upečeným chlebem a domácí marmeládou. Místo i jeho obyvatelé v sobě nesou určitou syrovost,

ukoptěnou a selskou ryzost, vůči níž jsem se naučil pociťovat závist i opovržení. Patří k těm místům, která jsou tak malá, že o sobě obyvatelé vědí do té míry, že příjmení jsou tu vlastně zbytečná.

Ulice tady nesou názvy jako Mýtina Na Budoucnosti, U Šťěstí a Ke Kapličce, a když s matkou dorazíme k domu, kde jsem vyrůstal, když zastavíme na naší příjezdové cestě, něco se ve mně převrátí. Ten světlemodrý přízemní domek nese v temném zákoutí svého srdce vzpomínky mého dětství, vzpomínky na mou vzpouru a útěk.

„Jenom vyberu schránku,“ oznámí máma, a zatímco vybírá poštu, prohlížím si svůj odraz ve zpětném zrcátku a uvědomím si, že jsem si zase nasadil sluneční brýle. Sundám si je, vystoupím z auta a ze zadního sedadla si vezmu tašku.

„Kde je táta?“ zeptám se cestou k bílým vchodovým dveřím.

„V práci. Vždyť jsem ti to říkala v autě.“

„Neříkala.“

„Ale ano.“

„Ne.“

„Tak šup dovnitř.“

Otevře dveře a já vstoupím. Odkudsi se ozývá puštěné rádio. Zuju si boty a pokračuju do nitra domu. Projdu kolem bratrova pokoje. Vypadá netknutý ode dne, kdy se odstěhoval.

„Kde je Markus?“ zeptám se.

„Nemám ponětí,“ odpoví matka z kuchyně. „Nemluvila jsem s ním. Asi v práci.“

Pak povídá něco o tom, že dnes někam jede. Vyjde dveřmi ven a za chvíli auto zmizí z příjezdové cesty. Jsem sám.

Můj pokoj vypadá přesně tak, jak jsem ho po Vánocích opustil. Jediný rozdíl je v tom, že televize, stereo a starý počítač jsou o čtyři měsíce míň moderní. Lehnu si do postele s rukama pod hlavou. Sáhnu si dlaní na čelo a snažím se poznat, jestli nemám horečku. Asi mám.

Čas se zastavil. Čekám, až Lukas zavolá.

Až tehdy si vzpomenu na obraz, který visí v chodbě před mým pokojem. Vidím na něj otevřenými dveřmi. Je to stará malba nějakého obskurního stockholmského malíře inspirovaná Jacksonem Pollockem. Pozadí je bílé a malbu tvoří jen stovky červených skvrn od štětce. Klidně by to mohla být krev. Jako malý jsem se toho obrazu bál. Když jsem přivřel víčka, rozpoznával jsem ve skvrnách rudé oči. Vyhnu se mu pohledem.

Lukas nevolá. Jediné, co zbývá, jsou krvavě rudé skvrny od barvy, rádio kdesi v domě, které zpívá *what in the world could make you so blue?*, pocit nejistoty a že se čím dál víc podobám otci, a za chvíli mě přemůže spánek.

Když Lukas konečně zavolá, vzbudí mě. Za očima se mezitím zhmotnila bolest, takže když se otočím pro mobil na nočním stolku, všechno tepe.

„Ty spíš?“ diví se.

„Ne.“ Mhouřím oči. „Nebo já vlastně nevím. Možná. Kolik je?“

„Půl druhý. Seš doma?“

„Doma?“ opáčím zmateně. „Jsem v Dalenu.“

„Tak já pro tebe přijedu.“

Tak málo chybělo, abych tu zůstal. Uváznu. Připadá mi, jako bych unikl v poslední vteřině a jako by to byla náhoda, jako bych měl štěstí, protože to mohlo klidně potkat někoho jiného.

Sedím na sedadle spolujezdce v Lukasově autě a kouřím cigaretu. Lukas nás veze skrz Dalen. Vždycky byl příšerně hubený, ale od té doby, co jsem ho viděl naposled, zhubnul ještě víc. Jako by jediná změna v životě byla, že už přestal jíst úplně.

V autě se vznáší nezaměnitelný pach marihuany.

„Nasrat,“ povídá Lukas do telefonu. „Já už pro něj nebudu dělat ani za nic. To si radši seženu peníze sám.“

Lukas telefonuje se svou sestrou, se kterou jsem se kdysi skoro vyspal, a baví se o jejich otci. Sestra nejspíš nestihne na jeho slova zareagovat, protože Lukas hovor ukončí. Pak si vzdychne.

„Pozdravuje tě,“ oznámí.

„Taky ji pozdravuj.“

Potáhnu z cigarety. Lukas stiskne tlačítko na stažení okénka a vyzve mě, abych špačka vyhodil oknem. Vzduch, který zavane zvenku, je teplý a těžký. Z náprsní kapsy košile vytáhne jointa.

„Dej si radši tohle.“

Vyhodím cigaretu, vezmu jointa mezi palec a ukazováček a vložím si ho mezi rty.

„Zavři, ať si můžu připálit,“ zamumlám a cvaknu zapalovačem.

Lukas stiskne tlačítko a okno se zavře. Zapálím si joint a zhluboka se nadechnu kouře. Je modravě šedý a sladký.

„Ty vole, já tě tak rád vidím.“ Vezme si ode mě jointa. „Je to dlouho.“

Zaparkujeme na odpočívadle ve skrytu lesa a mlčky kouříme.

Tady u silnice rostou silné staré stromy tak těsně u sebe, že je to, jako by se člověk díval do tmavé zelenohnědé zdi. Kmeny jsou staré a mohutné a vypínají se k nebi do takové výšky, že se vršky těch, co lemují silnici, skoro opírají o sebe a vytvářejí tunel. Řada stromů dál od silnice je mrtvě rezavá. Les je tu příliš hustý, aby jím proniklo světlo a udrželo je naživu.

„Chyběl jsi mi,“ povídá.

„Ty mně taky.“

Odfrkne si. Ospale, ne tak agresivně, jak se asi snažil.

„Blbost.“

„Ne, vážně.“ Uvědomím si, že se mi plete jazyk, a musím se kousnout do rtu, abych se tomu nezačal hihňat. „To s těma penězma,“ pokračuju. „Dělej to jako já, než jsem se odstěhoval. Jdi na pracák.“

Lukas zdvihne obočí.

„Tobě se to nedoneslo, co? Už mám po srandě,“ uchichtne se. „Nejdřív trvalo asi dva měsíce, než jsem si to vyběhal. Pak mě nutili, abych si hledal práci. A to mi za měsíc dávali sotva nějakou tu tisícovku. Tak jim povídám, že jsem práci tak trochu hledal tuhle a támhle, u Elos Bygg, v supermarketu a tak. Ale oni tam zavolali, aby si ověřili, že jsem tam fakt hledal místo.“ Rozesměje se na celé kolo. „Což jsem nehledal.“

„Tak ti zarazili podporu?“

„Jo. Dokonce jsem jim to musel zpětně doplácet.“ Znovu se rozesměje. „Nakonec mi jednu práci fakt nabídli. Skladník v nějaký fabrice, v Hyltebruku.“

„Aspoň něco.“

„V Hyltebruku, Davide.“ Šlehne po mně pohledem. „A sklapni, než začneš mluvit jako můj táta.“ Lukas zavrtí hlavou. „A kromě toho... Kolik peněz bych z toho měl? Nějakej ten litr na měsíc. Pár zrasanejch drobnějch. Takhle jsem na tom já, Rickard, Martin, všichni. Dokonce i Julian s Justine, a to přece jen bydlí aspoň sami. V bytě. Ten systém je na hlavu. Tohle je mnohem lepší.“

„Co je ,tohle‘?“

Mrak v Lukasově mysli se rozplyne, ústa rozšíří úsměv a jemu je zase dvanáct let. Má veliké, vnímavé oči a ve tvářích dolíčky, které se prohloubí, když se usmívá. Plavé a rozčuchané vlasy mu padají do čela. Je z něj zase kluk, kluk z pohádky, co z kouzelných kalhot tahá stokoruny.

Nastartuje auto, které s neochotným zakašláním vyjede

zpátky na hlavní silnici, a z regionální stanice rádia začne Band of Horses zpívat *gonna take a trip to Laredo, gonna take a dip in the lake, oh, I'm at a crossroads with myself, I don't got no one else...*

„Uvidíš,“ povídá Lukas.

Po pár kilometrech Lukas položí jointa na gumovou podlážku auta a uhasí ho botou. Pak auto stočí rovnou do lesa. Ani nestihnu vykřiknout, jen se dívám a vnímám, jak se auto vrhá do větví, které šlehají a odírají boky a střechu volva. Několik sekund se pohybujeme vlhkou, černou temnotou a pak se na jednu vynoříme na opačné straně.

„Já myslel, že je tady jenom les,“ divím se.

„To já taky,“ odvětlí Lukas. Popojede ještě několik metrů a zastaví.

Příroda a stromy se před námi rozevěřely. Odhrnuly se stranou jako opona a za nimi se objevil domek. Stojí na otevřeném štěrkovém plácku, který nepůsobí zrovna udržované; tu a tam z něj jako uhry na tváři pubertáka vyrůstají nepravidelné vysoké trsy trávy. Celý pozemek, nebo co to vlastně je, rámuje stěna jehličnatých stromů, tak hustých a temných, že v jasném slunečním svitu působí, jako by byly černé. Dlouhé, silné kořeny vylézají z půdy, plazí se po štěrku jako tmavá chapadla a zase mizí do země.

„Otevři příhrádku,“ vyzve mě Lukas, a když to udělám, požádá mě, abych vytáhl schránku, která v ní leží.

Schránka není velká. Vysoká je asi jako typická knížka do kapsy a je natřená červenou barvou. Na potězkání mi připadá lehká. Lukas si ji vezme, otevře dveře auta a vystoupí.

Zapírá mi telefon. Přišla zpráva z čísla, které neznám, s textem *to ses ani nerozloučil?* Pochopím, že to musí být ta holka, u které jsem strávil noc. Isabelle nebo Isabella. Uplynulo sotva pár hodin, co jsme se viděli.

Vystoupím z auta a vzduch na mýtině je tak nehybný a svěží, že mě uklidní. Únava ze mě stekla a já cítím, jak se moje mysl projasnila. Jako bychom prošli jakousi arkádou, bránou z jednoho světa do druhého.

Dům je dřevěný, patrový, s šikmou střechou, která přesahuje nad verandu. Ke dveřím vedou schody z tmavého dřeva a dole pod nimi stojí Martin s Rickardem a tiše se spolu baví.

Martin působí uvolněně, ruce má zastrčené v kapsách džín a sluneční brýle si zavěsil do výstřihu svého tmavočerveného tílka. Je ušmudlané, nevyprané. Rickard vypadá napjatě a zmateně. Vrtí hlavou na něco, co říká Martin. Ten zareaguje pokrčením ramen. Rickard si všimne Lukase a křečovitě zvedne ruku na pozdrav. Lukas pokývne a ukáže schránku.

„Nečekal jsem, že přijedeš takhle brzo,“ podotkne Martin.

„Alarm nebyl zapnutéj,“ vysvětluje Lukas. „O čem se tu bavíte?“

„O ničem,“ odpoví Rickard a koutkem oka se podívá na Martina.

„O ničem,“ potvrdí Martin a vytáhne ze zadní kapsy kalhot jointa.

„Nazdar, Davide,“ pozdraví Martin, potáhne z jointa a podá ho Rickardovi. Ten si taky potáhne s nepřítomným pohledem upřeným na své sandály.

Lukas pokyne rukou k domu, jako by ho chtěl představit.

„Zírej.“

„Barák,“ konstatuju. „Tos chtěl, abych sem přijel proto, abych se podíval na nějaký barák?“

„Náš barák,“ upřesní Martin.

„Nebral jsem ho jako náš.“ Lukas pohlédne na Martina. „Ale asi fakt je.“

Prohlížím si jednopatrovou stavbu, která tu před našima očima vyrůstá ze země. Zdi jsou bílé a barva se z nich odlupuje,

jako by se dům chystal svléknout kůži. K mému překvapení se zdá, že okna nejsou vytlučená, a k modré obloze se tyčí starý komín. Kolem se povalují prázdné plechovky od piva, plastové lahve, slupky od banánu, krabičky od jídla, ostatky starého trička a nějaké šaty.

„Počkáme na ostatní,“ povídá Lukas a všichni se posadíme na schody k verandě.

„Říkal jsem už, že jsem si podal přihlášku?“ ozve se po chvíli Rickard.

„Na co?“ zeptá se Lukas.

„Takže pojeděš?“ zeptá se Martin a sevře rty.

„Jo. Jestli se dostanu. Ale snad jo.“

„Ekonomka v Göteborgu.“

Kradmo se podívám na Martina. Nic neříká, jen se dívá na své ruce. Dům trůní za našimi zády, poskytuje nám stín a všechno je nesmírně nehybné. Voní to létem.

„A to bys jel kdy?“ chce vědět Martin.

„Tak nějak za dva měsíce.“

Mezi stromy se vynoří Julian s Justine – sourozenci. Zamávají na nás. Julian vede kolo. Na sobě má světlé bermudy a bílé tričko, Justine přichází v lehkých bílých šatech, které odhalují lýtka. Je krásnější, než jsem si ji pamatoval. Martin se na ně mdle usměje. Julian mu úsměvem odpoví a Justine nám na schodech pokývne na pozdrav.

„Kdy sis podal přihlášku?“ zeptá se Martin.

„V dubnu.“

„Proč jsi neřek...“ začne Martin, ale Rickard chvatně vstane a zeptá se Juliana s Justine, jestli někdo z nich nemá cigarety, a Martin svou otázku už nedořekne.

Pozdravím se s Julianem a Justine. Vítají mě a já z toho nemám dobrý pocit, i když pořádně nevím proč. Justine vezme mou ruku do své a dívá se na mě svýma velkýma zelenýma očima.

„Co si sednout venku?“ navrhně Lukas. „Když je tak pěkně.“

Julian vytáhne ze zadní kapsy bermud měkkou krabičku červených princek, vyklepne z ní jednu cigaretu a podá ji Rickardovi.

„Proč ne,“ povídá Julian a já koutkem oka zahlédnu, jak si Martin s Rickardem vymění dlouhý pohled. Pak se Rickard celý nesvůj odvrátí.

„Všechno v pohodě?“ diví se Lukas a já nejdřív nepochopím, že mluví na mě, dokud mi nezaťuká na paži.

„Co? Jo. Já nevím, asi jo.“

„Tak pojďte.“

Lukas položí tmavočervenou truhličku do štěrku a my si posedáme do kruhu.

„Ta je ale malá,“ poznamená Justine.

„Čí to bylo?“ zeptá se Julian, který se posadil se zkříženýma nohama vedle Justine naproti Lukasovi.

„Ylvy,“ odpoví Lukas.

Ylva je bývalá listonoška, která teď se špatnými zády a pár roky do důchodu vede Potraviny Ylva. Pomyslím si, co to s člověkem udělá, když vyrůstá ve světě, kde vlastně nikdo nepotřebuje příjmení. Pocítím intenzivní nutkání odsud utéct, nasednout na první letadlo zpátky do Stockholmu.

Lukas otevře šperkovníci a víko se tiše a měkce zvedne. Julian nakoukne dovnitř a Justine si pokradmu prohlíží Julianovy silné opálené ruce.

„Žádná sláva,“ shledá Julian a zamračí se.

Lukas vytáhne náhrdelník z tlustých stříbrných článků. Na nich visí modrá, červená a zelená srdíčka, hvězdičky a kostky.

„Je to vůbec pravý?“ zapochybuje Martin, vezme náhrdelník a potěšká ho v dlani. „Ale těžkej teda je.“

„Copak tohle vážně nosí?“ ohrnuje nos Rickard. „Vždyť je to příšerný.“

Martin odloží náhrdelník do štrčku a Lukas na špičce prstu ukáže dva prsteny, nad kterými Julian vykulí oči.

„Tys jim vzal snubáky?“

Lukas se nejprve se zdviženým obočím podívá na Juliana a pak se obrátí ke mně.

„Máš s tím problém, Davide?“

„Ne.“

„Můžu si ho zkusit?“ ozve se Justine.

Lukas se pousměje a podá jí menší z prstýnků. Justininy ruce jsou bledé a čisté, krásně souměrné. Navlékne si šperk na levý prsteníček a zachichotá se.

„Ten je krásnej.“

„Ty jsi krásná,“ opraví ji Lukas a Julian se na něj tázavě podívá.

„Tak tys jim sebral snubní prsteny,“ vrtí hlavou Julian a zasměje se.

Má pozoruhodně bílé zuby a já bych rád věděl, jestli si je bělí nebo jestli to dělá jen sluneční světlo a blízkost bílých zdí domu. Lukas se usměje, jako by se usmál kluk, kterého někdo přistihl s bonbony po kapsách.

„Seš magor,“ poznamená Julian.

„To jsme všichni,“ vloží se do toho Justine a na té samozřejmosti jejích slov mě něco přitahuje. „Podívejte, jak je krásnej,“ řekne znovu a prohlíží si prsten na ruce.

„A ještě jsem našel tohle,“ oznámí Lukas a vytáhne ze šperkovnice stříbrnou brož.

Má tvar motýla s křídly měkkých, oblých tvarů a s drobným rýhovaným tělem.

Julian vrtí hlavou.

„Je mi jasný, že jsi dělal, co jsi moh, ale, ty vole...“

„Ještě jsi neviděl to nejlepší,“ brání se Lukas a podá brož Julianovi, který si ji od něj vezme s tázavým výrazem.

„A co?“

„Otoč to.“

Julian brož obrátí. Martin se k němu nakloní a na zadní straně brože čte:

„Devět set dvacet pět.“

„Sterlingový stříbro,“ vysvětluju a Lukas se zatváří spokojeně.

„Zlato to sice není,“ konstatuje Julian, „ale asi to bude kvalitní stříbro.“

„Tak to půjdem uklidit?“ pokývne Lukas ke šperkům před námi. „Už budu muset.“

Ostatní vstanou, ale Martin z nějakého důvodu zůstane sedět, a tak zůstanu sedět i já.

„Tak jdete?“ zeptá se Lukas.

„Za chvíli,“ řekne Martin.

Ostatní vyjdou po schodech na verandu a otevřou nezamčené dveře. Zmizí v domě. Martin si lehne na záda do šterku a zavře oči před sluncem. Přímo před obličejem mu roste trs trávy. Utrhne si stéblo a strčí si ho do pusy jako cigaretu.

„Chápu, proč jsi chtěl pryč,“ řekne zvolna. „A že Rickard chce pryč. Taky chci pryč.“

„A kam?“ zeptám se.

Martin otevře oči.

„Nevím. Prostě pryč.“

„Nechali jsme přes noc otevřený okna, tak by to tu nemělo bejt zatuchlý,“ slyším Lukase z nitra domu. Když vstoupím, voní to tu čerstvě a suše, starým dřevem. Pod nohama nám vrže prkenná podlaha.

Celý dům jako by byl prošpikovaný mohutnými, tmavými trámy, které vedou od stropu k podlaze. V některých jsou zatlučené staré hřebíky, možná k věšení rámečků nebo obrázků. Místnosti od sebe dělí jen tenké stěny jako z překližky. Podlaha

v předsíni je z rovného a chladivého dřeva, které je na dotyk hladší, než vypadá. U jedné z dlouhých stěn předsíni stojí komoda z dob, kdy televize ještě nebyla na světě, a z krátké stěny dovnitř proniká čtvercovým oknem odpolední slunce. Vešel by se do něj lidský obličej, nic víc, a mě se zmocní podivný pocit, že ten dům je živoucí organismus, který dýchá, který může krváčet a potřebuje vodu, spánek a lásku.

Vstoupím do nějaké prázdné místnosti a pak do další, která asi bývala kuchyní. Všechny spotřebiče už někdo ukradl, zničil, vyrval ze zdi. Tapeta je ošuntělá a potrhaná, jako by kus vzal zavesé, když někdo odvěkl sporák. Ze stropu visí prasklá žárovka a Rickard s Martinem jako by se vypařili.

„Haló?“ zavolá Lukas z nějaké místnosti. „Tak jdete?“

„Jo,“ odpovím mu, otočím se a jdu najít Martina. Dům má zvláštní účinek na mé vnímání prostoru. Rickard vešel přede mnou, ale teď mám pocit, že ho mám v zádech. Musel jsem ho minout, když jsem vešel, aniž bych si ho všiml.

Uslyším, že stojí hned u dveří.

„Seš?“ chce vědět Martin.

„Ne,“ odpoví Rickard.

„Tak jak vysvětlíš to, co se stalo?“

„Nejsem.“

„Takže to nic neznamenalo, nebo co?“

„Přestaň, Martine,“ zasyčí Rickard.

„Proč?“

Z nitra domu se ozve Lukasovo hlasité zavolání, kde všichni vžijeme, a já se vzdálím od Martina s Rickardem zpátky do domu.

NECHÁVÁM SE VĚST Lukasovým hlasem, zahnu doprava za roh a ztratím se. Dům působí mnohem větší, než se zdál zvenku. Zahnu znovu doprava a málem spadnu do otvoru v podlaze. Visí v něm starý rezavý žebřík, který je nezvykle široký a připomíná schodiště. Dole pod sebou vidím kužel světla z baterky a vytuším třepotání Justininých šatů. Musím se opřít o stěnu, abych se při sestupu nezřítil.

Pod domem se nachází sklep se stěnami z tvrdé, udusané hlíny a ze šterku. Navzdory tomu, že obvodové zdi domu dovnitř propouštějí světlo, vládne tady dole jakási prastará tma a vlhkost. Julian s Justine stojí ve tmě přede mnou a za sebou zaslechnu, že Rickard sestoupil na první příčku a jak ho Martin následuje. Sklep je malý, ne větší než menší garáž.

Tísni se tu staré židle a skříně, porcelánové servisy, svícny, lampy, šachovnice s těžkými bronzovými figurkami, kufry plné starého oblečení, tři lahve vína, které vypadají luxusně, ale možná jsou jen staré, a ohromná truhla. Lukas ji jednou rukou otevře. Ve druhé drží velikou svítilnu.

Truhla není plná ani do poloviny, a když do ní Lukas přidá ze šperkovnice prsteny, náhrdelník a brož, není to ani poznat. Tíse to zacinká, stříbro se zatřpytí v paprsku svítilny, ale nic víc.

Kužel světla opíše půlkruh, jak se Lukas otočí k nám. Dal bych ruku do ohně za to, že vidím Justininu ruku v Julianově, prsty propletené. Pak ale oslněním mrknu a ruce sourozenců visí volně, každá sama.

„Co jste tam nahoře dělali?“ ptá se Lukas a kužel světla klouže z Rickarda na Martina, kteří už sestoupili do tmy. Cítím za krkem jejich dech.

„Nic,“ odpoví Rickard.

Lukas se otočí zpátky k truhle, prohlíží si obsah a přejíždí paprskem po ostatních předmětech, které stojí kolem. Pak se obrátí na mě a usměje se.

„Cool, co?“

Neříkám nic, abych si nemusel sám pro sebe formulovat, co si o tom myslím.

„Tohle se mi líbí,“ slyším Justinin hlas. „Mám z toho pocit, že děláme něco společně.“

A pak se zasměje, prázdně a dutě, a mně naskočí husí kůže, jenže nedokážu přesně říct proč, a během okamžiku vypadá neskutečně, že jsem dnešní noc strávil v jednom bytě na Karlavägen a že jsem se odtud odstěhoval a studuju filozofii na univerzitě v hlavním městě. Že jsem unikl. Jako by tohle všechno byl jen sen, stojím teď ve sklepě opuštěného domu a upírám zrak na cosi, co nemůže být nic jiného než kradené věci, a já se právě probudil.

V těžce vteřině, kdy dosednu na sedadlo spolujezdce v Lukasově autě, se únava vrací. Jako by dům vysál poslední zbytky mé energie. Nebo je to snad marihuana, která se ještě vznáší za mýma očima. Během cesty sedím mlčky a Lukas se na mě podívá.

„Ty nechceš vědět, co děláme? Je to super nápad.“

„Jsem hotovej. Musím se vyspat.“

Přikývne.

„Probereme to večer, až se uvidíme.“

Zastaví před bleděmodrým domkem a já si všimnu, že ještě není ani pět. Nevypadá to, že by se někdo z rodičů vrátil.

„Jo?“

„Večer máme v plánu pivo a grilovačku u domu. Vyzvednu tě.“

Nemám sílu na to reagovat, a tak vystoupím z auta. Pak slyším znovu jeho hlas.

„Poslyš,“ říká, „je fajn, že jsi zpátky. Bez tebe by to nebylo ono.“

Nevím, co myslí tím „to“, ale usměju se, přikývnu a za chvíli je pryč a já zůstanu stát sám zády k domovu mého dětství.

Probudím se zase zazvoněním telefonu a tentokrát mám sto chutí s ním praštit o zeď. Jelikož předpokládám, že je to Lukas, nenamáhám se na telefon ani podívat, natož hovor zvednout. Místo toho zamířím s vibrujícím telefonem v ruce ven. Dům je pořád ještě prázdný a v tuhle chvíli to ve mně vzbudí pocit osamělosti.

Otevřu venkovní dveře a chystám se Lukase pozdravit, ale není to on. Opřená o auto tu stojí jeho sestra Alex. Stiskne tlačítko svého telefonu a můj utichne.

„Nazdar, Davide,“ pozdraví mě. „Ty spíš? Několikrát jsem zvonila.“

„Jo, spal jsem. Čau.“

Alex má na nohou sandály, harémky a k nim červené tílko. Husté vlnité vlasy visí v nedbalém uzlu na zátylku. Není namalovaná.

Přistoupím k ní a obejmu ji. Alex je o půl hlavy menší než já, kůže jí voní krémem na opalování a vlasy šamponem, který poznávám. Objetí Alexiných paží je pevné. Uvědomím si, jak

moc se mi po ní stýskalo, a nechce se mi ji pustit. Vyděsí mě to, a tak ji pustím a snažím se vypadat nenuceně.

„Má přijet Lukas,“ vysvětluju. „Nevím kdy.“

Kousne se do spodního rtu a já se v tu chvíli chci dotknout prsty jejích úst.

„Chtěla jsem s tebou o něčem mluvit.“

„O nás?“

„Ne.“

Mávnu rukou k domu.

„Můžeme jít dovnitř. Uvařím kafe, jestli máš chuť.“ Zívnu.
„Já si ho každopádně dát musím.“

Předtím jsem napsal, že jsme se spolu jednou skoro vyspali. Nevím proč, možná proto, že jsem zároveň psal o sobě a Lukasevi. O některých věcech se těžko mluví, ale mám dojem, že aby tohle všechno dávalo smysl, musím vyprávět o nás s Alex.

Jelikož jsme byli s Lukaseem nejlepší kamarádi, trávil jsem taky hodně času s jeho sestrou. Viděl jsem ji vyrůstat, stejně jako i ona viděla vyrůstat mě. Před pár lety, na podzim po maturitě, začala studovat sociologii a odstěhovala se na kolej ve městě. Na začátku loňského léta jsme zašli do stejného klubu. Ujel mi autobus domů a Lukas byl pryč.

Ani ona ani já jsme předtím tolik a tak skvělého sexu nezažili. Asi to bylo trochu kvůli tomu, že jsme měli dojem, že nesmíme, a částečně proto, že jsme se tak dobře znali.

Když jsem druhý den odpoledne nastoupil do autobusu, měl jsem namožená stehna. Celé minulé léto uplynulo v zásadě tak, že jsme před Lukaseem tajili, že se vídáme. Ten den, co jsem se stěhoval, mě na nádraží vezla ona s Lukaseem a ta frustrace z toho, že jsem ji měl tak blízko, a přesto jsem se jí nemohl dotknout, rozloučit se s ní, mě tak vyčerpala, že jsem většinu cesty vlakem prospal.

Ty dny před létem, kdy jsme lehávali u ní na posteli nebo na pohovce v ulici Syskonhammsgatan a povídali si o popkultuře, politice, o sourozencích a o rodičích, o dětství, které jsme měli stejné, a přece jiné, ty dny patří k okamžikům, kdy jsem se pocitu štěstí přiblížil asi nejvíc. Je mnohem chytřejší než já, dokáže se daleko lépe vyjádřit, přemýšlet, a to se mi líbí. Mluvili jsme o velikánech sociologie, Bourdieuovi, Weberovi, Marcusovi a Durkheimovi a mně připadalo, že právě dospíváme, že objevujeme nové věci, nové myšlenky a úhly pohledu. Alex je jedna ze skutečně malé skupinky lidí, se kterými se mi nikdy nechce přestat povídat.

Podám jí v kuchyni hrnek kávy. Je šafránově žlutý a stojí na něm „Každý někdy může mít den blbec“. Z kuchyňského rádia někdo vytrubuje reklamu na Vše pro dům a zahradu někde na okraji města. Alexiny ruce jsou opálené, s dlouhými prsty. Zamýšleně klepe nehtem ukazováčku do hrníčku.

„Stýskalo se mi po tobě.“

„Budu tady celé léto.“

Postavím hrnek na stůl a posadím se naproti ní. Usměje se.

„Slyšela jsem.“

Loknu si kávy, silné, horké, černé.

„Lukas,“ řekne pak.

Překvapeně zdvihnu obočí.

„Lukas?“

Přikývne.

„No?“ pobídnu ji nejistě.

„On vždycky dělal blbosti. Nic vážného, ale... no prostě blbnul. S maličkostma.“

Vzpomenu si na jeho čachry s hokejovými kartičkami. Jak kradl kořalku ze soukromých palíren ve východním Dalenu. Pěstování marihuany, které nikdy nedopadlo, protože byl moc

netrpělivý. Krádeže v Ylvině krámku. Jak se mu podařilo získat deset pytlů už vrácených, slisovaných zálohovaných plechovek, které se pokoušel nafouknout pomocí montážní pásky a kompresoru, aby je mohl vrátit ještě jednou.

„Ale teď... vždyť mu bude letos třiadvacet, sakra.“

Napije se kávy a zahledí se z okna. Má malý nosík, lehce asymetrický od doby, kdy si jednou jako dítě zlomila nosní kost. Když o tom člověk neví, není to vidět. Je to neodolatelné.

„Hodně pije,“ povídá. „A hulí jednu za druhou. Čert ví, jestli nejede i na něčem tvrdším. Předevčírem jsem našla nějaký tabletky a hromadu telefonních čísel.“

„Telefonních čísel?“

„Na papírku. Žádné jméno, jen spousta čísel.“

„Nemohlo to bejt kvůli brigádě?“

Zavrtí hlavou.

„Vždyť znáš Lukase. Hledání brigády vzdal už před pár tejdnama. Dneska jsem o tom mluvila s tátou. Přemluvila jsem ho, aby nechal Lukase pracovat pro něj. Jenže...“

„Já vím, seděl jsem zrovna vedle něj. Povídal, že si sežene peníze sám.“

Alex kroutí hlavou.

„Sežene peníze sám,“ opakuje. „Když člověk zná Lukase, ne-kouká z toho nic dobrýho.“

„Určitě si nemusíš dělat starosti,“ uklidňuju ji. „Lukas si vždycky poradí. Rád bych ale věděl, co bude dělat, až skončí léto.“

Podívá se na mě unavenýma modrýma očima.

„Bude studovat filmovou vědu, Davide. Filmovou vědu.“

„Lepší než nic.“

„To sotva. Vždyť chce zůstat bydlet tady. Dokud zůstane, nikdy do sebe nepůjde. Navíc ho k přihlášce přinutila máma. On tu školu dělat nebude.“

•

„Chtěla jsem tě poprosit... kdybys měl sílu, víš... Kvůli tomu jsi domů nejezdil, to je mi jasné, ale kdybys to zvládnul, tak bys snad na něj mohl trochu dohlédnout. Nemusíš mi nic říkat nebo tak, jenom... abys dohlédl, že se to úplně nezvrhne.“

Alex vypadá, že má upřímnou starost. Opírá se o auto, chystá se odjet. Lukas před chvílí volal a už je na cestě.

Přikývnu.

„Kdy se zase uvidíme?“

„Brzy,“ odpoví a chabě se usměje. „Léto je dlouhý.“

Ty roky po maturitě, než jsem se odstěhoval, jsem občas jezdil do města. Nasedl jsem do autobusu a zašel do kina nebo někam s kamarády, které jsem tu znal, a občas jsem u nich přespával. Ale často, čím starší jsem byl, tím častěji, jsem zůstával tady. Jako tu zůstávali a zůstávají ostatní. Nad tímhle místem se vznáší cosi věčného, něco, co mi připomíná, jaké to asi bývalo kdysi.

Vyrůstali jsme v domech, které leží na různých koncích vesnice. Martin na severu, já s Lukase na jihu, Rickard na západě, Julian s Justine na východě, ale tady žádný dům od druhého nedělí víc než pár kilometrů, každý každého zná a slyšel, co se o něm šušká.

Vypráví se, že Lukase rodiče jsou ke svým dětem lhostejní, nechají je dělat, co se jim chce, a je jim to jedno. Že Lukase s Alex nikdo nevychoval, v tom smyslu, v jakém se tohle slovo obvykle používá. Nikdy jsem si u Lukase doma ničeho nevšiml, ale na druhou stranu jsem byl ještě dítě, a takovéhle věci se dají snadno skrýt, pokud člověk opravdu chce. Říká se, že Julian chodí s Justine, která otěhotněla, a že plod byl znetvořený. Že si nechala udělat potrat v jiném městě, aby nepřišla do

řečí. A nejvíc si pamatuju fámy o Martinovi. Ta nejpozoruhodnější spočívala v tom, že když Martinovi bylo jedenáct, pokusil se za tělocvičnou znásilnit nějakého kluka jménem Jesper.

Povídalo se, že Martin má pod postelí haldu teploušských pornočasopisů.

Že vykouřil nějakého chlapa v autě, aby měl na cigára.

Takové pověsti kolují kolem Martina. Fámy o ostatních nebyly tak bizarní. Ale nebylo jich o nic méně. Takhle jsou na tom všichni, a já bych rád věděl, co se říká o mně. Jestli se povídá něco o mně s Alex.

Sedím u Lukase v autě a píšu SMS Isabelle: *promiň, letěl jsem brzo ráno a musel jsem už jít. Nechtěl jsem tě budít.* Lukas vypne rádio a pustí radši CD. První písnička je nějaký cover na „Beat It“ Michaela Jacksona.

„Kradený věci,“ povídám.

„Že je to dokonalej nápad?“

Lukas se zasměje, odbočí na silnici a po pár set metrech zatočí vlevo na cestu, která nemá jméno.

„Nemám ponětí, o jakým nápadu mluvíš.“

„Jasně.“

Čekám na Lukasovo vysvětlení a zapaluju si cigaretu.

„Naše hlavní turistická atrakce,“ povídá Lukas. „Blešák.“

Má pravdu. Každé léto se všichni sejdou na sportovišti. Obchodníci se starožitnostmi a sběratelé přijíždějí z celého jižního Švédska, aby tu nakoupili, a venkovani zase proto, aby prodali.

„Tady lidi shromažďují věci. Mnohem víc než jinde. Na blešáku se snaží prodat co nejlíp, ale ve skutečnosti tomu prd rozuměj. Zato sběratelé a starožitníci si tu nakoupí za pakatel a pak to všude po Švédsku prodávají dalším obchodníkům nebo po menších vetešnictvích.“

Potáhnu z cigarety.

„Dlouho jsem si říkal, jak to využít,“ pokračuje Lukas.
„A pak jsme našli ten barák.“

„Jak jste ho vlastně našli?“

„To je fuk. Ale nejdřív se mi to vůbec nespojilo. Jednou odpoledne jsme se opalovali na schodech a Martin se zeptal, co s tím domem uděláme. Nevím, povídám já. Ale k něčemu ho přece musíme využít, říkal Martin. Tak jsem se zamyslel, a skoro aniž bych o tom nějak uvažoval, mozek si už barák spojil s tím bleším trhem. No a pak... hej, posloucháš mě?“

„Jo, poslouchám.“

„Takže aniž bych o tom přemýšlel, spojil se mi v hlavě ten barák s blešákem, a já povídám, že by se skvěle hodil jako skryš. Měsíc jsme tam chodili skoro den co den a nikdy jsme tam neviděli ani nohu. Ale co tam budem schovávat? zeptal se někdo, myslím, že Julian nebo Justine, a já povídám, že by se tu výborně schovávaly kradený věci.“

„Proč?“ zeptám se.

„Jak jako proč?“

„Proč kradený věci?“

Lukas pokrčí rameny.

„Protože můžem.“

„Lukasi...“ začnu, ale nevím, jak pokračovat.

„Co?“ Zavrtím hlavou.

„No, a jak tady toho lidi fůru nasbíraj, tak my zas uděláme spoustu vloupaček. Máme celkem přehled o tom, kdo má zajímavý věci, co půjdou prodat dál. Plán je, že pak uděláme turné po Švédsku, po různých velkejch blešákách.“

„Turné po Švédsku?“

Na mojí cigaretě uhořel dlouhý kus popela, který mi odpadne do klína.

„Jo. Na velký blešáky jezdí tuna zákazníků a prodejců z ci-

ziny. Jsou celý divý po skandinávskéjch starožitnostech. Zrovna pracuju na kontaktech s pár lidma.“

Myslí se mi mihnou Alexina slova, bezejmenná čísla, která zahlédla u Lukase doma. A vzpomenu si na ni, na dotyk jejích prstů na mých, když ležíme u ní v posteli a porovnáváme, jak máme velké ruce.

„Že je to super nápad?“

„Je.“

Vím, že na tom, že člověk někde nejdřív nakoupí starožitnosti a pak je prodá dál, se dají vydělat velké peníze. Takže pokud je člověk místo toho nejdřív ukradne, vydělá logicky ještě víc.

„Zatím máme za sebou jen pět vloupaček, ale viděls, kolik jsme toho našli?“

„Chystáte se,“ začnu větu v okamžiku, kdy auto stočí do lesa. Připadá mi to stejně absurdní jako tehdy poprvé. Takhle prostě zmizet.

„Na co?“

„Chystáte se i na Valldemana?“

Lukas se na mě podívá, jako bych na něj mířil pistolí.

„Hráblo ti?“ Vypne motor. „Do toho baráku v životě nevkročím, dokud nebudu mít klíč.“ Lukas otevře dveře auta. „A kód od alarmu.“ Podívá se na mě. „Takže: ne.“

Martin s Rickardem ještě nedorazili. Julian s Justine jsou na verandě, ale nevšimli si nás. Oba s Lukaselem vidíme, jak se oblékají. Než si Justine natáhne plátěné kalhoty, stihnu zahlédnout její holý zadek, oblý a bledý proti opáleným zádům. Nemá kalhotky. Julian stojí u ní a zapíná si košili. Mají mokré vlasy, které vypadají tak, jak dokážou vypadat jen po koupání. Když nás Julian uvidí, pokyne nám rukou na pozdrav a zvedne pytel dřevěného uhlí, který stojí na verandě.

„Super!“ pochvaluje si Lukas.

„Měli byste se vykoupat,“ řekne Justine a podívá se na mě.
„Můžu se s váma vykoupat ještě jednou, kdybyste chtěli.“

Lukas zajde do domu a já jdu za ním, ale ve dveřích se zarazím, protože slyším Juliana říkat, že by možná měl zavolat do Lidlu.

„Volal jsem tam loni taky pozdě,“ říká Julian. „Ještě nějaká práce byla.“

„Proč?“ diví se Justine nechápavě.

„Krádeže, vloupačky... to... to není sranda. Je to úplně něco jinýho, než co jsme dělali předtím.“

„No a? Tobě nějak záleží na lidech z Dalenu? To jsem nevěděla.“

Julian chvíli mlčí. Pak odpoví:

„Záleží mi na mně. A na tobě.“

Nechci slyšet zbytek rozhovoru, a tak jdu do domu najít Lukase. Narazím na něj, když jde zase ven.

„Martin s Rickardem dorazí za chvíli,“ oznamuje. „Přivezou kuřata.“

Povídá se, že dům postavil jeden švédský bezejmenný kat v polovině devatenáctého století. Že prý poté, co za jásotu davu popravil nějakou mladou ženu, zešlel, sebral koně a vůz a projel jihozápadní kraje, až dojel tam, kde ho nikdo nenajde. Za Dalenem si postavil obydlí, kde žil až do své smrti o deset let později.

Kolik lidí v domě od katovy smrti bydlelo, nikdo neví. Dnes je zapomenutý, pohřbený jako tajemství mrtvého. Dům stojí blízko jezera Storsjön, zahaleného mohutnými jehličnatými stromy. Když se člověk postaví do dveří a povede se mu přehodit vysoké vrcholky stromů, uslyší kámen spadnout do vody. Ale neuvidí ho. Na opačném konci šterkového plácku

dům od silnice chrání další taková mohutná hradba stromů. Místo je před světem dobře ukryté, jako by dům nechtěl být odhalen a přál si jen dál odpočívat ve své opuštěnosti.

Tohle všechno mi Lukas vypráví s podivnou fascinací vlastními slovy. K tomu si otevře pivo a kouří cigaretu.

Tepló z grilu je silné a měkké a já vypil – ani nevím – tři čtyři piva a snědl kuřecí špíz s bramborovým salátem. Sedíme kolem ohně a Julian povídá, že se v klubovně u sportoviště dnes večer koná něčí narozeninová oslava. Lukas je opilý, a když si myslí, že ho nikdo nevidí, vytáhne z kapsy drobnou pilulku a zapije ji pivem.

„Půjdem?“ zeptá se Julian.

„Kam?“ nechápe Lukas.

„Na tu párty,“ řekne Julian podrážděně.

„Aha. Jasně.“

Martin se nakloní k Rickardovi a řekne něco, nad čím Rickard zavrtí hlavou. Justine sedí vedle mě. Nakloní se ke mně, ruku mi položí na stehno a zeptá se, jestli mi připadá, že dům ve tmě vypadá jinak. Otočím hlavu a podívám se na něj.

„Ani ne.“

„Podle mě vypadá větší.“

Znovu se na dům podívám.

„Možná.“

Justine se nakloní blíž, protože Lukas s Martinem a Rickarem vypuknou v ospalý, ale hlasitý smích. Když promluví, cítím v uchu její dech.

„Tenhle dům v každém probudí to nejlepší i to nejhorší.“

A pak si jsem téměř jistý, že cítím, jak se její jazyk dotkne mého ušního lalůčku.

Oslava v klubovně se zvrhne v okamžiku, kdy jedna místní bývalá fotbalistka, myslím, že se jmenuje Kajsa, vyleze na stůl

a začne se svlékat za tónů Billyho Idola „Eyes Without a Face“. Na striptýz se ta písnička hodí, klid rockové balady následovaný energií a tíhou kytarového riffu. Ale je moc opilá a nedokáže se pohybovat tak, jak by měla. Moc na tom nesejde.

I'm all out of hope, one more bad dream could bring a fall.

Stojím u okna. Mám docela v hlavě a nutí mě to kouřit. Před budovou zahlédnu Martina s Rickardem, jak společně odcházejí. Zajdou za černý roh klubovny a zmizí. Lukas sedí na podlaze v rohu se čtyřmi holkami. Všechny se dívají na něj, ale Lukas má oči jen pro Justine. Víčka má ztěžklá a na rtech mu visí přihloupý, nicneříkající úsměv.

Odcházím v okamžiku, kdy podprsenka bývalé fotbalistky padá k zemi a její přítel vrazí do sálu a strhne ji ze stolu. To jediné, co za sebou slyším, je *such a human waste, your eyes without a face*, jak její přítel křičí a ona se směje, prázdně, na celé kolo a já to všechno tak dobře poznávám.

V noci se mi vrátí noční můra, kterou mívám poslední půlrok. Sedím u psacího stolu na koleji v Solně. Předě mnou leží nějaký text. Víc o něm říct nemůžu, protože ho nedokážu přečíst. Vidím řádky, o kterých vím, že obsahují písmena a švédská slova spojená do gramaticky správných vět. Víím, že bych jim měl rozumět, ale nedokážu je interpretovat. Stránky a seřazená slova na mě čekají, úhledná a zřetelná, ale ať se snažím sebevíc, nerozumím, co tu stojí. Je to jako stravující hádanka. Zpocené listuju stránkou za stránkou a z čela mi stéká pot. Kane mi po spáncích i do očí, jak se skláním nad knihou, a já nevím, co je pot a co slzy.

KDYŽ SE VZBUDÍM, myslím si, že jsem ještě ve Stockholmu, takže se v posteli převrátím na nesprávnou stranu, že vstanu, a najednou zírám rovnou do zdi. Chvíli tak zůstanu ležet, jako bych chtěl popadnout dech. Dveře do mého pokoje jsou otevřené a v zádech mě pálí rudé oči kopie Pollockova obrazu. Můj druhý den v Dalenu začíná.

Jdu si dát snídani. Rodiče jsou vzhůru a táta sedí u stolu v kuchyni s hrnkem kávy a novinami. Zvedne oči a pousměje se. Vůně kávy mě probudí.

„Náročná noc?“ zeptá se.

„To záleží na tom, co tím myslíš.“

Zasměje se, postaví hrnek na stůl a vstane. Když mě obejmeme, zavoní mým dětstvím.

„Rád tě vidím,“ povídá.

„Já tebe taky.“

Naleju si kávu do hrnku, modrobílého s nápisem Autosalon Rejmes a. s., a posadím se naproti němu.

„Tak jak se cítíš doma?“ A je to tu zas. Doma. „Je fajn dát si pauzu od velkoměsta?“

„Je.“ Napiju se kávy. „Kde jste včera byli?“

Povídá, že byli na banketu. Někdo z kolegů prý slavil pade-

sátiny. Pokradmu se podívám na tátův hrnek, jestli si do kávy dal smetanu, protože jestli ano, bude v ní i alkohol. K mému ulehčení je však káva černá jako rakev.

„Jak ses včera měl?“ zeptá se.

„Dobře,“ odpovím, a teprve teď si všimnu, že nedokážu pustit z hlavy číslovku padesát. Podívám se na něj a uvědomím si, že na podzim je řada na něm. Dvacátého listopadu. Začíná stárnout.

„Došlo k dalšímu vloupání,“ poznamená a ukazováčkem poklepe na noviny. „Už jsi o tom slyšel?“

„Ne.“

„Včera u Ylvy. Za bílého dne.“

„Co vzali?“

„Pár šperků. Včetně jejího a Svenova snubního prstýnku. Taková hnusná... já nevím. Bezohlednost.“

Ze sklepa vyjde máma s prázdným košem na prádlo.

„Dobré ráno. Spalo se ti dobře?“

Přikývnu.

„Myslel jsem, že přijede Markus,“ říkám.

Máma postaví koš do kuchyňských dveří a zavrtí hlavou.

„Pracuje,“ zamumlá. „Mohl tě sem alespoň zajet pozdravit, když už tu jsi.“

Bratr už tady nebydlí. Pracuje v rychlém občerstvení a před pár měsíci si naspořil dost na složení zálohy na družstevní byt u nádraží ve městě. Bratr je o tři roky mladší než já, ale zatímco jemu se podařilo opatřit si byt, mně se nepodařilo nic víc, než že mi neustále roste dluh za studentskou půjčku. Je to tak nějak naruby.

„To neva,“ říkám.

Máma se pousměje a já si vzpomenu na Ylvin snubní prstýnek, když si ho Justine včera navlékla na prst a jak se na slunci blýskal. Znovu se napiju, a když rodiče vyrazí do práce, posa-

dím se na trávník s hrnkem kávy a knihou. Vtom volá Lukas.
„V pět u baráku,“ povídá. „Uděláme Kennedyho.“

Toho odpoledne k domu vyrazím sám. Vypůjčím si bráchovo staré kolo a rozjedu se pryč z Dalenu. Než nasednu, nevím jistě, jestli tam trefím. Ale cesta k domu skoro jako by se mi už obtiskla v těle i motorice. Hledám místo, kudy vjet do lesa, a už už začínám mít dojem, že jsem ho minul, když si všimnu něčeho, co se podobá černé díře mezi stromy. Kdo ji nehledá, nenajde ji. V jasném denním světle stromy jakoby jiskří, jak se pohupují v mírném vánku, ale otvor mezi stromy, dost velký, aby jím projelo auto, je černý. Tak černý, jako bývá tma v zavřené místnosti bez oken. Ujistím se, že po silnici nejede žádné auto, a vstoupím. Vedu kolo, prsty pevně sevřené kolem řídítek.

Všechny zvuky to odsaje pryč. Zadusí se tak rychle, jako když se zavře kohoutek. Zbývá jen bušení ve spáncích. Údery mého vlastního srdce. Z mohutných, vysokých kmenů tyčících se všude kolem se mi zatočí hlava. Zapnu světlo na kole, abych vůbec něco viděl. Země je překvapivě rovná, světle hnědá od jehličí a mrtvé přírody. Snažím se najít stopy auta, ale žádné nenacházím, i když bych měl. Za chvíli se ozve kovově chladné pískání, které se zhoupne a zařízne jako zpětná vazba v zesilovači. Chvíli mi trvá, než pochopím, že ten zvuk je jenom v mé hlavě.

Presvědčení, že se odtud už nedostanu. Že na mě tady uvnitř něco čeká. Zním ten pocit iracionálního strachu. Z dětství, když jsem měl jít spát, sám ve tmě jen se samými stíny, které přede mnou něco skrývaly. Jak byl tehdy každý zvuk předzvěstí, že mi něco chce ublížit. Cítím zároveň strach i ulehčení, že to pořád ještě dokážu cítit. Myslím na všechny ty, kteří tu asi byli přede mnou a kráčeli stejnou cestou jako já. Skoro cítím jejich

přítomnost, jejich kroky kolem mě. Jak všichni vnímali tohle podivné pomezí. Na zemi se kolem mě něco mihne. Je to hbité a bílé a já bych řekl, že je to kočka nebo nějaký králík, ale když otočím hlavu, je to pryč.

Postupuju podél stromů, krok za krokem. O tělo mi škrábou větve. Když jsem jel s Lukášem autem, připadalo mi to jako chvilka, než jsme se zase vynořili na druhé straně, ale teď po svých se mi ten průchod zdá nepřírozně dlouhý. Rovně, hlavně jít rovně, však někde ven vyjdu. Otočím se, abych zjistil, jak rovně ve skutečnosti jdu, ale nemá to cenu. Otvor u silnice už není vidět, za mnou leží jen tma a stromy. Dám se do běhu, po boku mi skřípe a rachotí kolo a paprsek svítilny přede mnou bliká jako nervózní oko. Je taková tma, že bych klidně mohl zavřít oči. Možná už jsem je zavřel, nevím, ale když mrknu, jsem venku. Stojím na okraji štěrkového plácku, do tváře se mi opírá slunce a v prsou buší srdce.

Opřu kolo o schody, posadím se na ně zády k domu, a než přijde Lukáš, kouřím roztřesenýma rukama cigaretu.

„Já si říkal, že tu někoho slyším,“ ozve se nějaký hlas za mnou.

Otočím se a uvidím Martina. Vyjde z domu a sedne si vedle mě. Je cítit potem a starým alkoholem. Na krku má cucflek.

„Nemáš cigáro?“

Nabídnu mu.

„Ekonomka,“ zamumlá. „Göteborg.“ Zapálí si cigaretu a podá mi zapalovač, přestože je jeho. „Jako by to tam bylo lepší.“

„Co myslíš?“

„Rickarda.“

„Co s ním?“

„Dal si přihlášku.“ Martin vrtí hlavou.

„Já vím,“ povídám já. „Je to mezi váma v pohodě?“

Martin neodpoví. Sedí vedle mě, opálený, ztrhaný, s kocovinou, možná ještě pod parou, a potahuje z cigarety.

„Co bys řek, ty vole?“ ozve se konečně.

Sklopím zrak. Z nějakého důvodu se stydím.

„Ty řeči,“ ozvu se. „Co se o tobě povídalo.“

Zdvihne obočí.

„Povídalo? Spíš povídá.“

„Byla to... je to pravda?“

„Částečně.“ Zakašle. „Tak už to s fámama chodí. Ale já si zvyknul.“ Uchichtne se. „Je zvláštní, jak si člověk na některý věci zvykne, jak se v některých situacích najde a přizpůsobí se jim. Když dostaneš přes hubu nebo když víš, že tě lidi pomlouvaj, tak tě to bolí – jako že fakt hodně –, jenom když na to nejsi připravenej.“

Nejsem si jistý, že s ním souhlasím, ale nevím.

„Máma,“ zamumlá. „To ona mi ten barák ukázala. Ten den, co jí sdělili diagnózu, mi povídá, ať sem jedu.“

„Diagnózu?“

„ALS.“ Martinovi se zachvěje hlas, když vysloví jméno nemoci. „Ten nejhorší způsob, jak umřít.“ Hluboce si vzdychne. „Říkala, že sem občas jezdívala. Pro ni to bylo, jak být a zároveň nebýt sama. Něco na tom domě na ni prej má tenhle účinek. Nechápal jsem, jak to myslí, a když jsem tu byl poprvé, připadal mi ten barák jako každéj druhej. Ale potom, poněkoliť, jsem si ten dům zamiloval. Nebo jestli si ten dům zamiloval mě, nevím.“

Zase se uchichtne. To hihňání je u dospělého chlapa lehce děsivé.

„Na tom nesejde,“ povídá. „Zatímco to s ní minulý měsíc šlo od desíti k pěti, mohl jsem sem zajet a vybavovat si ji, možná ani ne tak ji, jako spíš toho, kým kdysi bývala. Jako by se tu na mě snesly všechny ty dlouhé všední dny a krátké noci a večery, všechno, co z ní udělalo toho, kým je. Chápeš?“

„Jo.“

Martin z kapsy kalhot vytáhne placatku, ve které zbývá pár hltů whisky. Odšroubuje zátku, zhluboka se napije. Přinutí se doušek spolknout a rozkašle se.

„Nemůžu si pomoci,“ zamumlá.

„S pitím?“

„Ne. S tou její kůží. Nechápu to, ale její kůže dostala takovou šedou, mrtvou barvu. Světle růžová znamínka teď působí tak tmavě. Tmavofialový strie a modřiny zčernaj. Ty barvy mi utkvěly. Pokaždý, když vidím nějakou barvu na zdi nebo na talíři nebo čemkoli, co se jenom blíží těm jejím odstínům, tak mrknu a vidím před sebou její kůži.“ Napřáhne ruku. „Když se dívám na svoji ruku, vidím tu její.“ Nechá ruku klesnout a zavře oči. Pak je zase otevře a podívá se na mě. „Úchylný, co? Nemůžu si pomoci. Jsem nějakej vadnej.“

Martinovi upadne cigareta a já mu ji podám. Ruce se mu třesou a já nevím, co říct nebo udělat, a tak neudělám ani neřeknu nic.

„Moc času jí nezbývá.“

Je to jedna z posledních věcí, které Martin řekne, než odejde. Zamumlá něco o tom, že by se měl vyspat a že musí zavolat Rickardovi. Na otázku, jestli bude se mnou a Lukase u té vloupačky, která se chystá, mi neodpoví. Odchází, pomalu a trochu vrávoravě, až zmizí mezi stromy.

Když Martin odejde a já na schodech čekám na Lukase, poprvé zaslechnu ty hlasy.

Je to šepot, něžný a vřelý šepot, který nepřichází z mé hlavy, ani z domu, ale odněkud mezi, jako by existoval v nějakém neviditelném pásmu mezi mnou a tímhle místem.

Takhle zpětně ho nedokážu popsat líp. Tak je to se vším, co vyprávím o tom domě a lidech kolem něj. Nedokážu zobrazit

události a city tak, jak byly. Ze slov se stane filtr a kamufláž toho, co se muselo odehrát. Tu komplexitu, všechen jejich možný obsah, nedokážu je zachytit. Unikají mi.

Rozhlížím se kolem sebe, ale nikdo tu není. Vejdu do domu a šeptající hlasy rázem zesílí. Chvilí se snažím rozpoznat, co říkají, ale je jich příliš mnoho, podobají se spíš šumění než proudu slov. Takhle si představuju podvědomí, intenzivní šum, který čas od času prorazí nad povrch. Napadne mě, že bych se možná měl začít bát, cítit se v ohrožení nebo nejistotě před vlastními myšlenkami, ale nejde to. Když tak stojím v domě mezi dvěma mohutnými trámy, necítím nic.

Jdu ven a vidím, že Lukas už dorazil. Vypadá unaveně, i přes opálení je bledý a mě by zajímalo, co si to včera vzal za pilulku a jestli ví, že jsem ho viděl, že Martinova máma umírá a jestli ho vůbec něco zajímá. Řeknu mu, že Martin s námi nepůjde, zamumlám něco v tom smyslu, že musel odejít, a Lukas nevypadá, že by mu na tom nějak zvlášť záleželo. Řekne mi, ať vezmu kolo, že pojedeme.

Lukas jede přede mnou na kole lesem a já slyším, jak si propěvuje nějakou písničku. Zní to bezstarostně a vesele, a přesto tak nějak přízračně.

„Na výpravu loupežnou my loupežníci jdem, a loupit budem, co najdem, a taky to, co chcem. Nad městem se tmí, a kdo může, ten spí...“

„Slyšel jsem hlasy,“ povídám a Lukas přestane zpívat. Otočí se na mě.

„Hlasy?“

„Nebo šepot.“

„Šepot,“ opakuje Lukas. „Já vím. Zní to tak. Já to taky slyšel. Myslím, že to nějak souvisí s větrem nebo tak.“

Zavrtím hlavou.

„Zesílily, nebo jich možná bylo víc, když jsem vešel do domu. To nemůže bejt vítr. Muselo to bejt...“

„Co, Davide?“

Otočí se a v koutku mu zacuká.

„Něco jinýho,“ zamumlám.

Projíždíme lesem po cestě úzké jako pas dítěte. Kolem sebe poznávám všechny vjemy z dětství, zdravé stromy a klikací se se pěšinku, harašící větve vysoko nade mnou. Jsme na cestě ke Kennedyho domu.

Se samotou se lidi vyrovnávají různě. Tohle ten, kdo vyrůstá v Dalenu, dobře ví.

Někdo se zahrabe v práci, začne stavět modely letadýlek nebo krásné lodě v lahvích. Jiní čtou nebo chodí na procházky. Někdo chodí za kurvama, buď kvůli sexu, nebo jen proto, aby si měl pár hodin v týdnu s kým popovídat. Někdo si přiloží pistoli ke spánku a někdo se zase zcvokne a namlouvá si, že se jmenuje Kennedy.

Tenhle dědula se ve skutečnosti jmenuje Kenny Něco, ale už od mých klukovských let si říká Kennedy. Kdysi měl krásnou ženu a dvě dcery. Kennedy žil v neustálém strachu, že ho žena opustí kvůli někomu lepšímu, hezčímu a bohatšímu.

Povídá se, že když pracoval ve Valldemanově rafinérii, tak se kvůli tomu schválně snažil uvíznout ve stroji, přijít o prsty a inkasovat pojistku za svou pravou ruku. Pracoval nedbale, bez ochranných rukavic, aby mohl využít příležitosti, kdyby se naskytla.

Jednoho dne ve stroji uvízl prostředníčkem. Podle aktuálního kurzu a štědrého pojistného systému rafinérie se cena jeho prostředníčku rovnala jednomu stu tisíc korun. Problém prý ovšem byl, že stroj Kennedymu neucvaknul prst úplně.

Když vytáhl ruku ven, visely cáry, které teď zbyly z jeho prostředníčku, ještě na jedné dlouhé, pevné šlaše. Rafinérie jasně předepisovala, že aby pojistku bylo možné uplatnit, prst musí být pryč celý.

Stál u stroje sám a začal za prst tahat. Cítil, jak to táhne v celé paži až nahoře v rameni. Kennedy zařval. Někdo ho uslyšel, přišel a viděl ho, jak tam stojí s prostředníčkem visícím decimetr od ruky, Kennedy bledý, všude krev.

Žádné peníze z pojistky nedostal. O pár roků později ho žena s dětmi opustila. Na léto sem přijel jeden Švédoameričan. Na jeho konci společně vzali dráhu a Kennedyho tu nechali. Údajně. Od té doby, co se to stalo – někdy v osmdesátých letech –, žije Kennedy sám. Sám a šílený. Okolí s ním jedná se soucitem a jen občas i se strachem.

„Rozuměl jim někdo, co říkají? Já nic neslyšel. Znělo to jen jako šum hlasů.“

Lukas se zasměje. Odbočíme z pěšinky přes můstek, který nás zavede přes ten vyschlý příkop, co si říká potok a obvykle tu teče.

„Je to jen vítr, Davide. Ten barák je samá škvíra a štěrbina, to je jasný, že se do něj vítr dostane.“

„Ale ten to není,“ odporuju mu. „Nemůže bejt.“

Lukas na to neřekne nic a za chvíli jsme už u Kennedyho domu.

Stojíme ze zadní strany, za tou nevelkou dřevěnou chaloupkou prolezlou různou havětí a puklinami. Na pozemku už nezbývá žádný trávník. Tráva a květiny jsou tak přerostlé, že všechno splývá s lesem. Veliká, nemytá okna před námi jsou jen světlejším odstínem vyrudle hnědé zdi.

„Víš jistě, že je to dobrej nápad?“ zeptám se. „Co když někdo přijde?“

„Jasně že neprijde.“

Lukas se usměje, navlékne si rukavici a vytáhne cosi, co vypadá jako klubko startovacích kabelů.

„Tohle mě naučil můj kontakt v Göteborgu,“ vysvětluje.

„Kdo?“

Lukas začne rozplétat černou kouli, kterou drží v rukou.

„V poslední době jsem to měl hodně těžký.“ Rozmotá složitý uzel a to, co vidím, se podobá pěti stetoskopům spojeným kabely. „Před nějakým časem jsem byl v Göteborgu a potkal tohoto chlápka. Dal mi pár věcíček, co...“ Lukas umístí čtyři malé přísavky na okno a upevní je tak, že tvoří rohy neviditelného čtverce. „Pár věcíček, co ti dokážou zlepšit náladu, řekněme.“

Pátou přísavku umístí Lukas do středu čtverce.

„Věcíček? Jako třeba hašíš?“

„Něco takovýho. Každopádně, zůstali jsme v kontaktu.“ Podívá se po straně po mně. „Byl jsem na tom fakt bídne, když jsi zdrhnul, Davide. Ne kvůli tobě, ale... život prostě nebyl zrovna fajn, chápeš?“

Pokouším se necítit vinu.

„A tenhle... kontakt... tě naučil, jak se dostat skrz zavřený okno?“

Lukas se bezbarvě usměje.

„Ale však ono se to brzo spraví.“

Mlčky přikývnu a pokusím se změnit téma.

„Jak víš, že Kennedy není doma?“

„Není.“

„Jak to víš?“

Lukas se usměje. Pak vezme něco jako dálkový ovladač připojený k jednomu z kabelů. Jsou na něm dvě tlačítka, jedno černé a jedno bílé. Jsou malá, čtyřhranná. Stiskne bílé tlačítko a já uslyším písknutí, jako když ve filmu vypálí z pistole s tlumičem, a jak v okně zapraská.

Lukas zase s klidem odstraní všech pět senzorů a vezme kladívko, ne větší než hračka pro děti.

„Teď přijde to nejlepší.“

Zatuká kladívkem, jako když doktor zjišťuje reflexy, a celé okno se promění v bílé sněhové krystaly a vysype se. Zůstane po něm jen rám a otevřený obdélníkový otvor do domu.

„Tak pojd,“ povídá. Jeho mobil začne zvonit a já sebou trhnu. „Kurva.“ Zírá na displej a pak se podívá na mě. „Máme čas. Musím to vzít.“

Když hovor přijme, pochopím, že je to jeho kontakt z Göteborgu. Vypravuji se, a jak tam tak stojím před roztržštěným oknem Kennedyho domu a chystám se do něj vloupat, musím sám sebe přinutit zůstat a neutéct.

„Jo,“ povídá Lukas. „Jo, já to zařídím. Vždyť na tom dělám, sakra,“ zasyčí příkře. „Dostaneš ty svoje zasraný prachy.“

Tázavě zdvihnu obočí a on mi odpoví mávnutím ruky.

„Ale můžu ještě dostat, že jo?“ Uklidní se. „Jo. Jo. Čau.“

Strčí telefon do kapsy a pokývne k domu.

„Tak jdem na to.“

„Co se...“ začnu, ale Lukas už proskočil oknem a zmizel uvnitř.

Uvnitř Kennedyho domu mě překvapí intimita vloupání. Za stěnami čeká celý život upředený z tajemství, vítězství a proher a všeho mezi tím. Všeho, co z naší oběti vytvořilo toho, kým je. Jsem mu v tomto okamžiku tak blízko, že se můžu dotknout jeho paže, kdybych natáhl ruku. Aspoň mi to tak připadá. Je v tom adrenalin, to ano, ale to není nic nového. Zato tu intimitu jsem takhle ještě nezažil.

Jsem si poměrně jistý, že Kennedy má kočku, ale žádnou bedýnku s pískem tu nevidím. Na stěnách visí plno obrazů, podobných dětským výtvorům. Nábytek je starý, nevhledný

a bezcenný. Dům jako by sestával z jediné velké místnosti, až na záchod, který se skrývá za jedněmi dveřmi v rohu.

„Takovej mizernej život,“ zamumlá si Lukas.

Rukou v rukavici poklepe na prasklou a zaprášenou bordó pohovku.

„Je tohle k něčemu?“ zeptá se.

„Ne. Ale tohle není špatný.“

Ukážu bradou na tři obrazy, které visí nad ní. Můj mobil přijme s pípnutím zprávu a já sebou šklubnu.

„Ježišmarja, uklidni se,“ povídá Lukas a prohlíží si obrazy. „Co je na nich tak zvláštního?“

„Jsou to kopie Johna Bauera,“ zamumlám a otevřu zprávu od Alex. *Přijdeš večer ke mně?* „Určitě maj cenu pár tisíc.“

Znovu se zastydím. Nevím, proč tohle dělám. Jenom dělám to, co ostatní, a ten pocit mě děsí. Odpovím Alex. *Moc rád.*

„Pár tisíc za všechny?“

„Za každěj.“

Mobil zase pípne a já ztuhnu, nad čímž Lukas zvedne oči v sloup.

„Uklidni se, do prdele.“

V sedm, píše Alex. Když tu nebudeš, tak se 1) oblíknu, 2) ti všechno sním.

Co si pamatuju z loňského léta s Alex.

Bylo tak dlouhé. Červen, červenec a srpen jako by trvaly věčnost. Vzpomínám si, jak říkala, že jí občas připadá, jako by dny znehybněly, okamžiky jako by se navždycky uzamkly.

Jak v její tváři povolilo napětí vteřinu před naším prvním polibkem. Jak náš první sex netrval ani tak dlouho jako popová písnička. Jak podruhé trval tak dlouho, že jsem se mohl dotýkat kapiček potu, které jí stékaly po zádech.

Šli jsme na výstavu do městské galerie a Alex se samým sou-

středěním mračila, jak se snažila dešifrovat obsah každé malby, každé sochy. Hráli jsme vzdušný hokej a pili pivo v jednom baru na Köpmansgatan.

Koupili jsme jeden druhému čtení na léto. Ona dostala Murakamiho, já od ní posledního Paula Austera. Volali jsme si a povídali si o nich.

Jaké to bylo, když se její nehty dotýkaly mého břicha. Jak se její tělo napjalo do oblouku okamžik před tím, než jsem v ústech ucítil její orgasmus.

Chodili jsme do kavárny Hembageriet, seděli na křeslech ve sklepech, pili kávu a povídali si o Stockholmu a Don McLean zpíval *I know that you're in love with him, 'cause I saw you dancing in the gym*, a když se natáhla ke stolu, aby postavila hrnek, ucítil jsem vůni jejích vlasů.

Červencová bouřka a Lukas, lži a výmluvy, které jsem ze sebe znovu a znovu sypal, a ten pocit, že dělám něco, co se nesmí. Party u někoho doma nedaleko sportoviště, kde jsme se oba tak opili, že jsme neměli na to, dojít až k ní domů. Přespala u mě, a aby se to nikdo nedozvěděl, odešla tak brzo, že ani nestihla dostat kocovinu.

Jak ležela vedle mě a já ji neviděl. Věci, co jsme si vyprávěli, vzpomínky a tajemství, to, co jde prozradit, jen když jeden druhého nevidí, jen cítí.

Když k ní přijedu, je nahá. Máme sex na podlaze a na stolku v kuchyni a pak na pohovce. S Alex kolem mě, pode mnou, nade mnou, jako by všechny pocity z vloupání zmizely a nic se mě nemohlo dotknout. Černá hřívá mi zahalí obličej a já se cítím v bezpečí. Když pak leží vyčerpaná na zádech vedle mě, opatrně pohladím prsty její rty. Přejíždím jejich kontury a cítím, jak moc mi chyběla.

Druhý den ráno nechám mobil u Alex doma a den trávíme společně. Jíme snídani za zvuků zpráv z regionálního rozhlasu v její maličké kuchyni a já čekám, že se zeptá na Lukase. Ale nezeptá. Venku je teplo a my přejdeme most do centra, nastoupíme do autobusu a odjedeme k moři. Dáme si oběd v Alexině oblíbené restauraci a pak se procházíme podél pobřeží zpátky k centru. Zujeme si boty, pod nohama mě pálí asfalt a ten pocit se mi líbí. Vždycky jsem ho měl rád. Dáme si pivo na jedné ze zahrádek na Malém náměstí a já si celý den připadám jako v příjemné bublině; jen rozhovory s Alex a její ruka, která se čas od času zavrtí, aby se lépe chytla té moje. Její velké modré oči jsou čisté, bez make-upu. Zahlédnu několik lidí, které znám; jednoho bývalého vyznavače gotiky, co dnes dělá v marketingu, a jednoho bývalého fetišáka, který si založil vlastní stavební firmu. Že to nebude trvat věčně, že tohle léto skončí, přestože vlastně ještě nezačalo, by mohl být neustále přítomný pocit. Díky Alex mu ale unikám.

Když se vrátíme k Alex domů, je už pozdě večer a na mobilu bliká, že mám čtyři zmeškané hovory. Všechny od Lukase.

„Určitě mu došly cigára,“ řeknu.

„Nezavoláš mu? Třeba jde o něco důležitýho?“

Odložím telefon.

„Může počkat.“

Alex zapne televizi, kde běží starý koncert Rolling Stones. Mick Jagger zpívá *what a drag it is getting old* a Alex se mě zeptá, jestli si s ní nechci vykouřit napůl cigaretu, než půjdu. Chci, a tak se postavíme k oknu a já jí do úst vložím cigaretu. Ucítím pod prsty její rty. Obejme mě rukou kolem pasu a hlavu si mi položí na rameno.

„Jak to s ním vypadá?“

„Nevím.“

Zvolna přikývne a já bych rád věděl, co si myslí.

„Je na drogách?“

„Myslíš kromě hašiše?“

Odevzdaně se zasměje.

„Jo. Kromě toho.“

„Mám dojem, že jsem ho viděl, jak bere nějakou tabletu.“

„Dojem?“

Potáhnu z cigarety.

„Bylo to hrozně rychlý. Seděli jsme u... dole u jezera a grilovali.“

Chtěl bych jí vyprávět o domu, ale nevím, jestli můžu, a vtom se Alex otočí ke mně a dlouze se na mě zadívá. Pak řekne, že je to v pohodě, že jí nemusím říkat všechno.

„Já ti taky neříkám všechno,“ dodá.

Pak vezme moji ruku a zastrčí si ji pod kalhoty a kalhotky a zbytek cigarety vykouří s přivřenýma očima a s rukou na mém předloktí.

Na cestě od autobusové zastávky domů se mi jde podivně těžce. Někdo seká trávu, přestože je pozdě večer, a motor sekačky prská a kašle. Vůně trávy se mísí se zplodinami a v jednom domě nedaleko našeho slyším nějaký pár, jak se hádá, kdo kam položil nůžky na plot. Venku sedí jejich syn. Poznávám ho. Má krátké rozčuchané vlasy, bílé tílko s černými kraťasy a bledé nožičky, hubené jako moje zápěstí. Povídá si se svým králíkem, znetvořeným zvířátkem, kterému chybí půlka tváře, jako by mu ji někdo ukousnul. Místo oka, ucha a srsti zbývá jen ohyzdná a hrubá zjizvená tkáň a chlapec králíka svírá, jako by to bylo jeho dítě.

Nevím, proč jdu za ním. Asi mu chci říct, že je všechno, jak má být, že se všechno spraví, ale nemůžu, a tak se před něj posadím do dřepu a on ke mně vzhledne. Může mu být

tak pět šest let, možná víc, a silně šilhá. Kdoví, jestli mě vůbec vidí.

„Ahoj,“ oslovím ho.

„Tohle je Lukas.“ Klučík pohladí králíka po hřbetě. „Zná každé tajemství.“

„Vážně?“

Chlapec přikývne.

„Mám jednoho kamaráda, co se taky jmenuje Lukas,“ povídám.

„Já vím. Máte dům.“

Z domu slyším, jak otec volá chlapcovo jméno. Kasper. A něco ve smyslu, jak hrozně se k němu jeho matka chová.

„Ty jsi Kasper?“ zeptám se.

„Jo,“ přikývne chlapec. „A tohle je Lukas.“

„Tak ty říkáš, že mám dům?“

„Ne ty – vy. Máte dům u jezera. Viděli jsme vás. Ty ostatní taky. Viděli jsme vás s Lukášem všechny. Viděli jsme dva nahatý.“

„Dva nahatý?“

Opatrně pohladí králíka přes ucho. Zvíře leží v jeho náruči, bez hnutí, tiše a klidně.

„Ne tebe, ani toho kamaráda. Jiný dva.“ Přitiskne králíka k sobě. „Objímali se.“

Ztiším hlas a zašeptám:

„Tys byl uvnitř?“

Kluk prudce zavrtí hlavou.

„Říká, že je to nebezpečný. Ten dům je nebezpečnej.“

„Kdo to říká?“

„Lukas.“ Ukáže bradou na králíka.

„Pověděl jsi o tom někomu?“

Znovu zavrtí hlavou.

„Fajn. Tak to může být naše tajemství, vidět?“

„Tajemství,“ opakuje Kasper. „Jo. Víme to jenom my s Lukášem.“